

er Leveringsfristen endda ikke overskredet. Det gør heller ikke noget, at de stikker Fragtbrevene i Lommen og forsømmer Tiden, idet Syrevognene løber imens, det gør ingenting, det er leveret rettidigt trods alle rimelige Forsinkelser. Efter Modtagelsen heraf har jeg for Fremtiden opgivet alt muligt Haab om, at der er noget at gøre ved Statsbanerne. Jeg haaber, at den højtærede Trafikminister er født under saa lykkelig en Stjerne, at han vil være i Stand til at magte Spørgsmaalet.

Jeg har saa ogsaa et Par andre Bemærkninger, jeg gerne vilde gøre til Trafikministeren, angaaende nogle Havnespørgsmaal. Man har bedt mig om at sige nogle Ord om Grenaa Havn, da Kredsens ærede Repræsentant er forhindret i at tage Ordet. Det tiltrænges i høj Grad, at der gøres noget for Grenaa Havn. Der er det mærkværdige ved alle de store Havne, der benyttes som Fiskerihavne, at de har det Uheld ved sig, at saa snart de bliver færdige, er de for smaa — ja de er egentlig for smaa, inden de bliver færdige —, saa snart en Havn bliver færdig, er den fyldt, ja overfyldt med Kuttere. Nu forholder det sig jo saaledes, med vor Kutterflaade, at den paa visse Tider af Aaret i meget høj Grad maa holde sig til Kattegattet, da der ikke er noget Tilflugtssted paa Vestkysten, lige fra Esbjerg til Skagen, hvor de med nogen Sikkerhed kan ty ind. Det har igen til Følge, at naar Flaaden samles paa Fiskeri i det sydlige Kattegat, er Grenaa Havn alt for lille. Jeg ved, at der fra Grenaa er indgivet et Andragende til den højtærede Trafikminister om et Tilskud fra Staten til en Udvidelse af Havnen, hvilket jeg synes er baade rimeligt og i høj Grad paakrævet. Thi særlig saalænge Vestkysthavnespørgsmaalet ikke er løst, er det i allerhøjeste Grad nødvendigt, at man har et Tilflugtssted i Kattegat, men selv om Vestkysthavnespørgsmaalet, som jeg haaber, i en ikke alt for fjern Fremtid bliver løst, vil det blive nødvendigt at udvide blandt andet Grenaa Havn af Hensyn til Kattegatfiskeriflaaden. Det er ikke alene i Grenaa, at Fiskeriet er i meget stærk Udvikling, saaledes at der i 1906 alene fra Grenaa var 59 Motorfartøjer, der søgte Tilhold i Grenaa Havn, medens der i 1912 var 117, men nogle Tal vil vise, at ogsaa Fartøjer fra mange andre Byer søger til Havnen, som den nu er. Og dersom der var Plads, siger det sig selv, at den vilde blive ganske anderledes besøgt, end den nu er. Jeg maa maaske have Lov til at citere nogle Tal med Hensyn til, hvor mange Gange fremmede Fartøjer har besøgt

Grenaa Havn fra 1. Januar 1912 til 31. December samme Aar. Den har været besøgt af 21 Fartøjer fra Skagen, 116 fra Frederikshavn, 25 fra Lemvig, Struer og Nykøbing, 29 fra Esbjerg, 17 fra Hadsund, 26 fra Randers, 27 fra Aarhus, Samsø, Vejle og Kolding, 153 fra Hundested, 50 fra Lynæs, 6 fra Kerteminde, Rudkøbing og Marstal, 3 fra Masnedssund, 3 fra Nakskov, 106 fra Sverige, 1 fra Tyskland, 4 fra England — det er Damptrawlere — og 2,800 fra Grenaa. Saa mange Gange har Fartøjer besøgt Havnen, men naturligvis har de samme Fartøjer besøgt den flere Gange. Det viser sig altsaa, at der er mange betydelige Fiskerlejer, hvis Kuttere søger netop til Grenaa, og derfor vil jeg meget henstille til den højtærede Trafikminister at tage denne Sag under velvillig Overvejelse, for at Spørgsmaalet kan blive løst saa snart som muligt.

Jeg vil dernæst sige nogle Ord om Vestkysthavnesagen. Det er en Sag, der har haft en meget sørgelig Skæbne. Medens Vestkysthavnespørgsmaalet altid har fundet velvilligt Øre hos næsten alle vore Lovgivere, naar man ved forskellige Lejligheder har talt med dem, og ogsaa hos de forskellige Regeringer, har den Skæbne dog fulgt det, at det til Dato er uløst. Det plejer ellers at være saadan, at naar en Sag vinder Sympati, og man forstaaer, at den er betimelig og nødvendig, kommer man indenfor en ikke alt for lang Frist til et Resultat. Men saadan er det ikke gaaet med Vestkysthavnesagen. Hvorfor aner jeg ikke. Jeg antager, at man maaske har haft ondt ved at se Forholdene, som de i Virkeligheden er, man har maaske mere set det fra et Barmhertighedsstandpunkt, saa at man skulde bygge en Vestkysthavn af en Slags Medlidenhed overfor Fiskerne. Jeg vil indrømme, der kunde godt være Grund til at gøre det af Medlidenhed; jeg har tidt ønsket, at Medlemmer af de høje Regeringer eller Medlemmer af det høje Ting kunde have været til Stede enkelte af de Dage, vi oplever paa Vestkysten; en eneste Gang vilde maaske have været tilstrækkelig til at vække en saadan Opmærksomhed for Sagen, at den aldrig havde faaet Lov til at dø hen mere. Der er Grund til Medlidenhed, der er Grund til Medfølelse, naar man saadan en Dag staar derude paa Kysten og ser alle Fiskerbaadene ligge derude, ser Bakkerne beklædte med Kvinder og Børn, angstspændte, følgende alt, hvad der sker der udenfor, alt staar jo paa Spil for dem. Eller hvis man var til Stede en Nat og hørte de forfærdelige Skrig, som man aldrig